

[Camre]

derskuddet ikke igen tager betydeligt til i 1979, er derfor, om vi formår at holde stigningen i alle indkomster inden for meget forsigtige rammer. Mens en økonomisk stramning alene gennemført ved hjælp af finanspolitiske og pengepolitiske virkemidler i denne situation vanskeligt kan undgå at få negative følger for beskæftigelsen, så er det ikke tilfældet med indkomstpolitiske foranstaltninger. Vi er i dag i en situation, hvor mere omfattende indkomstforøgelser ikke giver en øget realløn for lønmodtagerne. Større indkomstforøgelser vil i vidt omfang blive opslugt af prisstigninger og skattestigninger og samtidig forringe vores konkurrenceevne i forhold til udlandet, således at øget ledighed er en uundgåelig følge.

Hertil kommer, at øgede pris- og indkomststigninger bevirker en forøgelse af formueskævheden, fordi den især kommer ejere af værdifast realkapital til gode.

Det er helt afgørende for vores økonomiske udvikling, hvorledes konjunkturforløbet i udlandet former sig. Der er ikke grundlag for at tro, at industrilandenes økonomiske vækst i 1979 vil blive ret meget forskellig fra 1978. De økonomiske problemer i industrilandene har en betydelig lighed fra land til land, og vi må gøre os klart, at vi derfor er helt afhængige af udviklingen i disse lande og af forholdet mellem disse landes og vores omkostningsniveau. Ubalancen i dansk økonomi hænger sammen med, at vores indkomstniveau er højt i forhold til udlandets; derfor kan vores hjemlige produktion ikke tilfredsstille vores efterspørgsel, ligesom en tilstrækkelig forøgelse af vores eksportindtægter umuliggøres af, at vores konkurrenceevne ikke er så god, som vi kunne ønske.

En bekæmpelse af dansk økonomis ubalanceproblem er således en opgave, som dels må løses ved en langsigtet politik, dels må løses i et internationalt samarbejde. Vi må altså søge at føre en stabil, fast og vedvarende økonomisk politik omfattende såvel finanspolitik og pengepolitik som indkomstpolitik. Vi må ikke i de kommende år under indtryk af en mulig kortvarig positiv udvikling igen give slip på styretøjet og lade privat og offentligt forbrug tage fart. Gør vi det alligevel, ender vognen i grøften.

Det ville være uansvarligt at påtage sig landets politiske ledelse i en tid med så alvorlige økonomiske problemer her og i den

øvrige verden, hvis man stod uden sikkerhed for at kunne få et flertal for sin politik og uden rimeligt grundlag for at føre denne politik langsigtet. Denne finanslovbehandling har med al ønskelig tydelighed vist, at der ikke er mulighed for at skabe et andet flertal end det, socialdemokratiet tog initiativ til at skabe ved regeringsaftalen med venstre. Der er ikke saglig grund i den økonomiske virkelighed til at føre en afgørende anden økonomisk politik i dette land end den, som kommer til udtryk i det foreliggende finanslovsforslag og de dertil knyttede øvrige økonomisk-politiske initiativer. Vores økonomiske politik er jo netop under denne finanslovbehandling blevet afvist af nogle af de partier, som fra visse sider hævdes at kunne deltage i et alternativt flertal. Disse partier vil markere deres afstandtagen så stærkt, at de stemmer imod finanslovsforslaget. Vi må derfor slå fast, at der ikke findes noget alternativt flertal for en politik, som socialdemokratiet kan stå bag ved.

Jeg nævnte for vores økonomiske afhængighed af udlandet og behovet for et internationalt samarbejde om de økonomiske kriseproblemer. Vi er i Danmark på mange måder begunstiget i forhold til selv de lande, vi sammenligner os med og samarbejder med i EF. Vi har således en højere levestandard end de allerfleste andre folk, selv i Europa, men de økonomiske vanskeligheder har en fælles baggrund og derfor også i vidt omfang fælles følger for alle industrilandene.

Netop fordi de økonomiske vilkår med alle deres påvirkningsflader er så afgørende for menneskers tilværelse både på de materielle og de holdningsmæssige områder, som jeg omtalte før, betyder den økonomiske udvikling noget helt afgørende for de politiske systemer i landene og dermed i sidste instans for demokratiets overlevelse, for krig eller fred. Der er intet grundlag for at undervurdere alvoren i de økonomiske strukturændringer, der finder sted i verden i disse år, og ej heller for at undervurdere deres politiske følgevirkninger, og vi må se i øjnene, at vi på godt og ondt er afhængige af disse ændringer.

Derfor er det en nødvendighed, at vi deltager i det internationale økonomiske samarbejde, hvor vi har mulighed derfor. Vi er afhængige, uanset om vi vil eller ej, og derfor må vi også gøre, hvad der er muligt for at